

Nagy örömmel és nagy szeretettel köszöntöm megjelent kedves testvéreket, főtisztelendő pap testvéreket, diakónus testvéreket. Nagy szeretettel köszöntöm általános helynök atyát, a helynök atyákat, esperes atyákat. Szeretettel köszöntöm a zárandokként érkezett ministránsokat, a plébániai közösségek tagjait, akik el tudtak, el akartak jönni erre az ünnepi szentmisére, ahol ünnepelni akarjuk a papság szentségét, az egyház szentségét, a szentségek erejét. Ünnepelni akarjuk azt, hogy ebben a jubileumi évben a megváltás szent évében, a megváltás hírnökeiként tudunk jelen lenni híveink körében, a remény embereiként és a remény zárandokaiként. A főegyházmegye szentségének az ügye a Szentlélek vezetésével ránk bízott. Most ebben a méltóságban, ebben a küldetésben akarunk ünnepelni, akarjuk megköszönni papi létünket, szolgálatunkat és kifejezni, hogy hiszünk a szentség erejében és kifejezni ígéretünk máig ható erejét.

Nagy öröm, hogy az imént hallhattuk a főszékesegyházunk harangjainak hangját. Hiszen ezek a harangok Isten dicsőítésére hívnak bennünket. Nem csak azokat, akik itt a közelben vannak, hanem az egész egyházmegye számára felszólító erővel bírnak, indítanak, bátorítanak. Szerettem volna, hogyha elsőként a főegyházmegye papjai léphettek volna be a székesegyházba ezen harangok dicsőítő hangjára, ezzel is hangsúlyozva meghívásunk méltóságát.

Kedves testvérek! Kedves diakónus testvéreim!

A szentírási szakaszok visszavittek bennünket a názáreti zsinagógába és ott halljuk Jézus szavait. Most beszél hozzánk, miután összetekerte az írásokat és kifejti: az Úr lelke rajtam, az Úr küldött engem, hogy örömhírt vigyek, hogy gyógyulást, hogy szabadulást vigyek, hogy a szegényeknek hirdesse az evangéliumot és hirdesse az Úr kegyelmének esztendejét.

Hirdessem a nagy jubileumot, hirdessem az Isten, az Atya irgalmasságát.

Most pontosan ez történt mindannyiunkkal. Elhangzott Isten ígéje, ami a Szentlélektől vezetett, a Szentlélek által érintett meg bennünket és mi hallgatjuk, mert nekünk szól és rólunk is szól ez. Rólunk, az egyház papjairól. Hallgatjuk ezeket az ígéket az egyházban, hallgatjuk ezeket az ígéket az egyház szentségében, és megérezzük azt, hogy ezek az ígék, ezek a szavak, ezek bennünk is szentté tettek, megtartanak a szentségben, és ébren tartják bennünk a szentség vágyát.

Halljuk ezeket az igéket, mint küldetésünk tartalmát, célját, de ezek a szentírási szakaszok kijelölik a küldetésünknek a módját is. Szelíd erővel, az igazság nevében, a Szentlélek erejével.

Ezek a szentírási szakaszok ugyanakkor ráirányítják arra is a figyelmünket, milyen jó, hogy a nép vágyakozik a szentség után. Vágyakozik a szentségek után. Vágyakozik Isten szava után. Bele akar kapaszkodni a reménybe.

Bízni akar, hinni akar a nagy jubileumban, hogy az Isten megvált és bízni akar a nép abban, hogy az Isten irgalma újjáteremt mindent, a kapcsolatokat, a múltat, a terveinket, a jövőről alkotott elgondolásainkat.

Megérintenek bennünket ezek a szavak, nekünk szólnak, és a küldetésünket is kijelölik.

Az isteni reménységet tárják föl előttünk, hiszen a beteg abban remél, hogy gyógyul, hiszen aki börtönben van, abban remél, hogy szabaddá lesz. Aki elveszítette mindenét, méltóságát, abban remél, hogy valaki egyszer ezt visszaadja neki. Valaki elveszítette a reményét, azt várja, hogy valaki adjon neki reményt.

A remény embereiként jelöl meg bennünket ez a szentírási szakasz, amelyet az imént hallottunk. A remény emberei. Olyan emberek, akik pontosan tudjuk, mert ez a küldetésünk, hogy nem cserélhetjük fel sem küldetésünkben, sem a hívek igényeinek megfogalmazásában sem az isteni reményt a rövid távú reménykedésekkel. A mi reménységünk az üdvösségre szól. A mi reménységünk Jézus Krisztus és az ő ígérete, az örök élet.

Aki bennem hisz, nem hal meg soha többé, hanem örökké él. Aki bennem hisz, feltámasztom az utolsó napon. Aki bennem hisz, elfogadja a parancsaimat, s ezek a parancsok újjáteremtik, ezek ébren tartják a reménységet.

Ha elfogadjuk az isteni reményt, ami az örök életre szól, akkor egyértelmű az, hogy ez a szentséget is jelenti és egyértelmű az, hogy nekünk ezt a szentséget szükséges szolgálni önmagunkban, de mindenekelőtt a ránk bízottakban.

Mennyire vágyakozik erre a nép? A tiszta szóra, a tiszta tanításra, a tiszta

ünneplésre és a tiszta kapcsolatokra. Reményét éleszti újjá mindez. A remény emberei vagyunk, a szentség erejében és a szentségek szolgálatában. A remény emberei vagyunk úgy, ahogyan az ígéreteink majd most ezt megerősítik. Azok az ígéretek, amelyekre hamarosan sor kerül, hogy megújítsuk ezeket. S ezekben megfogalmazzuk, igen, hogy a remény embere vagyok. Miért? Mert egyre szorosabban akarok kötődni, kapcsolódni Jézus Krisztushoz, az Isten fiához és semmi más nem értékes őhozzá képes. Sem jövő, sem biztonság, sem elfogadottság, sem olyan eredmény, amit akár én, akár más emberi megfontolás elibénk rak, csak hozzá akarok ragaszkodni.

A remény embere vagyok azért, mert szolgálni akarom a legszentebbet, az eukarisztiát és a többi szentséget, hiszen ez tesz bennünket néppé, ez adja meg a táplálékunkat, ebből van orvosságunk, emiatt merünk zárandokolni, mert az eukarisztia, Krisztus áldozata, életet bennünket. Igen, szolgálni akarom a szent eukarisztiát, szolgálni akarom a többi szentséget, dicsőíteni akarom a liturgiában Istent, mert ez életet bennünket, ez adja meg mind a papságnak, mind a népnek a méltóságát, de ez a liturgikus méltóság adja meg a világnak is a szentségét és méltóságát és én ezt akarom.

Akarom a testvéri közösségben egyre jobban szolgálni Isten országát azokban a törvényekben és azon törvények által, és azon döntéseimben, amelyekről hiszem, hogy életetnek bennünket és nem akarok mást. Igen, akarok a remény embere lenni, hogy az én döntésem egyértelmű legyen pap testvéreim számára, egyértelmű legyen a hívek számára bármelyik cselekedetet is teszem a liturgiában, az igehirdetésben, a szentségek ünneplésében, a közösségi élet szolgálatában, a társadalom szolgálatában, az igehirdetésben, a zárandoklásban.

Ígéreteink is jelenvalóvá teszik, hogy a remény emberei vagyunk, és a remény embereinek hitelességét is ezek erősítik.

Így akarunk készülni a húsvét megünneplésére. Így akarjuk a liturgiában, az igehirdetésben, a szolgálatban, az áldozatunkban a nép javát szolgálni, hogy a népnek üdvössége legyen, a népnek öröme legyen, sőt, ahogyan a szentírási szakaszok többször ráirányítják a figyelmünket: „A mi Istenünk az az Isten, aki ünnepet akar teremteni a nép számára. Ünneppel akarja megajándékozni a népét.” És mi vagyunk azok, akik az ünnepet szolgáljuk, akik az ünnep szolgálaként ünnepet varázsolunk közösségeink számára. Mennyire jó, hogy az

Isten nem tartja fölöslegesnek az ünnepet. Mennyire jó, hogy az Isten az ünnepben, ahol szinte nem kell értelmezni a gesztusokat, a szimbólumokat, megértjük, hogy kik vagyunk. Megértjük keresztény méltóságunkat, de megéljük azt is és megértjük, mit jelent papnak lenni, Krisztus papjának lenni, az egyház papjának lenni. És az ünnep, kedves paptestvérek, abban is erősít bennünket, hogy mi nem értelmezzük magunkat sehogyan másként, mint csak úgy, hogy az ünnep szolgálai vagyunk. Nem engedjük, hogy sem vádak, sem pedig intrikák, sem pedig tudatos elbizonytalanító üzenetek bennünket bizonytalaná tegyenek. De az ünnep abban is segít, hogy el ne engedjük egymás kezét és ne tőrjünk meg magunk között sem szóban, sem cselekedetben, sem életvitelben olyat, ami ehhez a szentséghez nem méltó. Hogyan is szolgálhatnánk a szentséget, ha nem törekszem erre. Az ünnep megerősít bennünket is a remény hordozásában. Sokszor a megszokás, a napi küzdelmek, napi eredménytelenségek elhitetik velünk, hogy ez nem is kell, nincs is szükség a küzdelemre, nem is kell a szentség, az emberek másra vágynak és egyébként is mi haszna az egyháznak. Az ünnep abban akar erősíteni, hogy nem erőnek erejével, hanem Istennek az erejével hirdessük a szentség erejét, Isten üdvözítő akaratát, az emberi lét méltóságát és a reményt tartsuk ébren, ami az üdvösségre szól, hiszen reménységünk az örök élet reménysége.

Ennek jelei a szentségek, amelyeket ünneplünk, ennek jelei az igehirdetésünk, közösségi életünk. Hiszünk az ünnep erejében, hiszünk a Szentlélek erejében. S így és ezért akarjuk megújítani ígéretünket, hogy Isten kiválasztottai, a remény és a szentség emberei tudjunk lenni. Ámen.